

opsat paa at drage mig og Ytringer af mig frem her i Salen, at han end ikke har kunnet vente, til jeg selv kom til Stede her i Thinget. I et tidligere Foredrag for et Par Dage siden har han nemlig fremsat en Udtalelse af mig som Bevis for, hvorledes man fra det andets Things Side har ønsket at umuliggjøre en regelmæssig Finantslov. Jeg vilde ikke finde det passende, om det ærede Medlem og jeg her i Thinget vidtløftigt drøftede Udtalelser af os ved politiske Møder ude i Landet; men jeg skal kun sige til det ærede Medlem, at naar en Ytring, jeg lod falde for et Par Aar siden, bliver brugt paa den Maade, som den her er brugt i den Forbindelse og med det Formaal, saa er Ytringen forvansket. Naar jeg træffer det ærede Medlem ude i Landet, kunne vi gjøre det nærmere op. Jeg skal blot føie det til, at det er saa meget mere urettiligt af det ærede Medlem at bruge dette Udtryk, som jeg ved offentlige Møder har advaret ham derimod.

Formanden: Det, som det ærede Medlem der sigtede til, er undgaaet min Opmærksomhed. Jeg forstaaer det heller ikke og kan ikke tro, Sagen hænger saaledes sammen.

Møden: Jeg skal henholde mig til de offentlige Udtalelser, der foreligge i saa Henseende og til dem, der have hørt paa den paagjældende Udtalelse af det ærede Medlem, men iøvrigt skal jeg selvfølgelig heller ikke komme nærmere ind paa dem. For Resten udfolde de ærede Medlemmer jo en høj Grad af Styrke i Retning af at protestere mod forskellige Afsaender, og det ærede 2det Medlem for 7de Kredts (Madsen) udtalte, at jeg havde forbaudet ham. Ja, det vil jeg vist oftere faae Veilighed til at gjøre, ligesom jeg tidligere har gjort det; thi naar det ærede Medlem siger, at han bestemt protesterer mod den Forudjættning for Benyttelsen af den foreløbige Lovgivningsmyndighed, der skal ligge i, at det andet Thing ikke vil arbejde og ikke vil fremme Lovene, kan jeg lige overfor denne Protest henholde mig til de foreliggende Kjendsgjeringer, derefter kan jo Enhver paastjonne den gode Villie, som det ærede Medlem mente, der er til Stede i det andet Thing i Retning af at fremme Lovgivningsarbeidet. Naar der dernæst protesteredes imod, at denne Betingelse var til Stede, og mod, at man for at fremme Lovgivningsarbeidet og derigjennem gjøre det unødvendigt at lovgive provisorisk havde opstillet grundlovsfribige Betingelser og havde søgt at indskrænke Kongens grundlov-

mæssige Ret — saa henviser jeg paa dette Punkt til den Adresse, der blev indgivet i 1873, hvor man stillede en Betingelse i Henseende til Udøvelsen af Kongens Myndighed til at bestemme sit Ministeriums Sammenjættning, som ikke var grundlovmæssig hjemlet; og naar man saa endvidere fra det ærede Medlems Side henviste til en Ytring af Finantsministeren i 1849, nemlig Brev Sponneck, ja saa tror jeg dog, at det ærede Medlem gjorde rettest i at føie den Kjendsgjerning til, som bedst viser, hvorledes denne Udtalelse skal forstaaes, at nemlig den samme Finantsminister i 1853 var den, som udtædte den første foreløbige Finantslov. Jeg tror, at han derigjennem har givet det bedste reelle Bidrag til, hvorledes denne Ytring skal forstaaes, og at dette forsaavidt hører med som et nødvendigt Supplement, for at man rigtig kan fatte den nævnte Udtalelse paa den grundlovgivende Rigsforsamling. Ja, det er jo meget rart at høre, at det ærede Medlem finder, at Loven er unødvendig, fordi man ikke fra den Side tænker paa Revolution, hvis ikke — blev der dog tilføiet — man fra vor Side tænkte derpaa. Men det forekommer mig, at denne Tilføining egentlig var høist uheldig og meget lidet tilfredsstillende; thi saa bliver jo Spørgsmaalet: Hvad forstaaer det ærede Medlem ved revolutionære Foranstaltninger? Er det f. Ex. Benyttelsen af den provisoriske Lovgivnings-Myndighed til at hjælpe paa, at man ikke har kunnet faae en regelmæssig Finantslov? Det have vi jo tidt nok hørt, at det var Statskup, Revolution, som Regeringen har begaaet derved, og hvis det er Opfattelsen fra den Side, hvad der jo foreligger Udtalelser om, vil jo i saa Tilfælde netop den opstillede Betingelse foreligge; saa vilde man altsaa udsætte sig for, at hvis der foregik Noget, som efter det ærede Medlems eller hans Meningsfællers Opfattelse var et revolutionært Skridt, vilde man benytte disse Rifler, som der var Tale om. Spørgsmaalet var saa kun, hvem der skulde afgjøre, hvad der var revolutionære Skridt. Men det ærede Medlem har nu erklæret: Høieste- retsdomme kan falde paa en Maade, jeg har min Mening, jeg forstaaer den ikke. Rigsretten kan man heller ikke respektere; det bliver altsaa Gns eget subjektive Stjøn, der skal være det afgjørende. Efter den Udtalelse, forekommer det mig, har det ærede Medlem netop konstateret den Karakter af Rifselbevægelsen, som jo ogsaa har viist sig i Gjærningen, og som har ført til, at de Mænd, som have ledet den, ere komne i Konflikt med Straffeloven. Det forekommer mig for saa vidt, at netop den Udtalelse, vi nu her